

Sygn. akt II K 25/13

2 Ds. 1765/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Kowalik

Protokolant Katarzyna Małolepsza

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Świdnicy **B. U.**

po rozpoznaniu w dniach: 14 października 2014 roku, 09 czerwca 2015 roku, 04 września 2015 roku, 15 października 2015 roku, 26 lutego 2016 roku, 01 kwietnia 2016 roku, 21 kwietnia 2016 roku, 05 maja 2016 roku, 05 lipca 2016 roku, 14 października 2016 roku i 28 października 2016 roku sprawy karnej

I. K. (1) z domu J.

ur. (...) w Ś.

córki R. i M. z domu S.

oskarżonej o to, że:

w okresie od 29 grudnia 2011r. do 05 marca 2012r. w S. woj. (...), doprowadziła P. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w ten sposób, że wykonując władzę rodzicielską nad swoimi małoletnimi dziećmi K. i M. K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Krzyków, co do wykonywania przez P. K. (1) postanowień wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy Wydział I Cywilny sygn. akt IC 2601/07 z dnia 24 czerwca 2008r., co do obowiązku alimentacyjnego na rzecz ich wspólnych dzieci K. i M. K. w wysokości 1000 zł na każde dziecko, płatne do rąk I. K. (1) w terminie do 10-tego dnia każdego miesiąca, w wyniku czego Komornik wszczął wobec P. K. (1) postępowanie egzekucyjne nr (...), skutkujące zajęciem należności o łącznej wartości 82 000 zł, na szkodę P. K. (1),

tj. o czyn z art. 286§1 kk

I. oskarżoną **I. K. (1)** uznaje za winną tego, że w okresie od dnia 11 stycznia 2012 roku do dnia 02 lipca 2012 roku w Ś. i we W., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła P. K. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 84.451,41 złotych w ten sposób, że wprowadziła w błąd Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Krzyków co do wykonywania przez P. K. (1) orzeczenia zawartego w wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 24 czerwca 2008 roku sygn. I C 2601/07 w zakresie obowiązku alimentacyjnego na rzecz dzieci K. K. (1) i M. K. w wysokości po 1000 złotych na każde dziecko, płatne do rąk I. K. (1) w terminie do 10 – tego dnia każdego miesiąca, w wyniku czego komornik wszczął wobec P. K. (1) postępowanie egzekucyjne nr KM 2/12 skutkujące zajęciem w jego toku łącznej w/w kwoty, czym działała na szkodę P. K. (1), tj. popełnienia czynu z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk i za czyn ten na podstawie art. 286§1 kk wymierza jej **karę roku pozbawienia wolności**;

II. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 pkt 1 kk, w brzmieniu tych przepisów obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, zawiesza oskarżonej warunkowo wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 3 (trzech);

III. na podstawie art. 46§1 kk, w brzmieniu tego przepisu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku, orzeka od oskarżonej **I. K. (1)** obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w części przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego P. K. (1) kwoty 54.732,74 zł (pięćdziesiąt cztery tysiące siedemset trzydzieści dwa złote i siedemdziesiąt cztery grosze);

IV. zasądza od oskarżonej **I. K. (1)** na rzecz oskarżyciela posiłkowego P. K. (1) kwotę 3000 zł (trzech tysięcy złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego;

V. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości i wymierza oskarżonej opłatę w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. K. (1) i P. K. (1) zawarli związek małżeński w dniu 28.12.1996r. Ze związku tego pochodzi dwoje dzieci – K. K. (1) ur. (...) i M. K. ur. (...). Wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 24.06.2008r. małżeństwo I. K. (1) i P. K. (1) zostało rozwiązane przez rozwód, bez orzekania o winie. Wykonywanie władzy rodzicielskiej nad K. i M. Sąd powierzył oskarżonej, natomiast od P. K. (1) zasądził na rzecz małoletnimi dziećmi tytułem rat alimentacyjnych kwoty po 1000 zł miesięcznie na każde dziecko, płatne do rąk I. K. (1) do 10 – go dnia każdego miesiąca, poczynając od prawomocności wyroku, z ustawowymi odsetkami na wypadek zwłoki w płatności tej kwoty, zaś I. K. (1) została zobowiązana do ponoszenia dalszych kosztów utrzymania małoletnich. W dniu 16.07.2008r. przedmiotowy wyrok w zakresie punktu III został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. P. K. (1) zaczął płacić alimenty na rzecz dzieci od sierpnia 2008 roku. Regularnie wywiązywał się ze swojego zobowiązania alimentacyjnego. Przelewy wykonywał z konta należącego do jego firmy (...), z nr konta: (...), na konto podane przez I. K. (1) o nr: (...). Od 2008 roku toczy się pomiędzy byłymi małżonkami postępowanie o podział majątku.

Dowód: zeznania P. K. (1) – k- 71-73, 221-222, 333v.-334v.

R. J. – k- 119-120, k. 400v.-401

K. D. – k- 116

M. K. – k- 133, 401-402

częściowo zeznania M. L. – k- 135-137, 427v.-428

K. K. (1) – k- 140-144, 187-189, 426v.-427,

495v.-496v.

kserokopia wyroku SO w Świdnicy sygn. I C 2601/07 – k- 3, 54-55

kserokopia wyciągów z rachunku bankowego Bank (...) S.A. - k. 10-21, 23-35, 74-78, 87-92,

kserokopia potwierdzenia wykonanej operacji – k- 335

W okresie od 06.01.2009r. do września 2009 roku K. K. (1), za zgodą oskarżonej, zamieszkała wraz z pokrzywdzonym. I. K. (1) oświadczyła, że w tym okresie, z uwagi na to, że córka przebywa pod opieką ojca i pozostaje na jego utrzymaniu, nie będzie dochodziła świadczeń alimentacyjnych na rzecz córki.

Od września 2009 roku K. K. (1) zamieszkała z matką i pokrzywdzony wznowił płacenie alimentów w pełnej wysokości.

Dowód: zeznania P. K. (1) – k- 71-73, 221-222, 333v.-334v.

K. D. – k- 116-117

kserokopia oświadczenia I. K. (1) – k- 22, 335

Od dnia 19.09.2011r. M. i K. K. (1) ponownie zamieszkali u P. K. (1) i pozostawali na jego wyłącznym utrzymaniu. W grudniu 2011 roku K. K. (1) wróciła do mieszkania swojej matki i P. K. (1) w styczniu 2012 roku przesłał jej ratę alimentacyjną w wysokości 1000 zł.

M. K. pozostał u ojca, jednakże I. K. (1) nie partycypowała w związku z tym w kosztach związanych z jego utrzymaniem.

Dowód: zeznania P. K. (1) – k- 71-73, 221-222, 333v.-334v.

R. J. – k- 119-120, 400v.- 401

K. D. - k.- 116-117

częściowo zeznania K. K. (1) - k. 140-144, 187-189, 426v.-427, 495v.-496v.

kserokopia potwierdzenia wpłat z 18.01.2012 – k- 39

Pozwem z dnia 10.10.2011r. pełnomocnik P. K. (1) wniósł o zasądzenie od I. K. (1) na rzecz dzieci K. K. (1) i M. K. alimentów po 1000 zł miesięcznie płatnych do dnia 10-tego każdego miesiąca do rąk ich przedstawiciela ustawowego P. K. (1) wraz ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat.

Dowód: zeznania P. K. (1) – k.- 71-73, 221-222, 333v.-334v.

kserokopia pozwu o alimenty – k- 37-38

W dniu 30.11.2011r. P. K. (1) złożył do Sądu Rejonowego w Świdnicy wniosek, datowany na dzień 28.11.2011r., o zmianę orzeczenia w przedmiocie władzy rodzicielskiej wnosząc o powierzenie mu wykonywania tejże władzy nad małoletnimi dziećmi K. i M. K..

Dowód: zeznania P. K. (1) – k- 71-73, 221-222, 333v.-334v.

kserokopia wniosku z dnia 28.11.2011r. – k- 36

W dniu 06.12.2011r. K. K. (1), chorująca już wówczas na bulimię, połknęła tabletki znalezione w domu. Kiedy zorientowała się, że może ponieść poważne skutki swojego działania, powiadomiła o tym kolegę, który zawiadomił jej brata M. K.. Została przyjęta na oddział Dziecięcy z Pododdziałem Intensywnej Terapii (...) szpitala (...) w Ś. z powodu zatrucia lekami. Na oddziale przebywała do dnia 07.12.2012r.

Dowód: zeznania K. K. (1) – k- 140-144, 187-189, 426v.-427, 495v.-496v.

P. K. (1) – k- 71-73, 221-222, 333v.-334v.

M. K. – k- 133, 401-402

wyjaśnienia oskarżonej – k- 578-578v.

kserokopia karty informacyjnej z dnia 07.12.2012r. – k- 11 (akta sygn. 2 Ds. 507/12)

Pismem datowanym na dzień 29.12.2011r. I. K. (1) – reprezentująca małoletnich M. K. i K. K. (1) - złożyła do Komornika przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Krzyków W. O. wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko P. K. (1) w celu wyegzekwowania płatnej i wymagalnej wierzytelności w postaci zaległych alimentów w łącznej kwocie 56.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi oraz bieżących rat alimentacyjnych wraz z odsetkami ustawowymi za każdy dzień zwłoki poczynając od miesiąca lutego 2012 roku. Przedmiotowe pismo wpłynęło do kancelarii komornika w dniu 11.01.2012r. Oskarżona jako okres zaległości wskazała czas od dnia 11.01.2009r. do dnia 11.01.2012r., przyjmując miesięczną kwotę zadłużenia na 2000 zł.

Na wniosek i po wskazaniu przez I. K. (1) składników majątku P. K. komornik wszczął postępowanie egzekucyjne nr (...), w toku którego zajął konto firmy (...), nadto wyznaczył dłużnikowi tygodniowy termin stawienia się w kancelarii celem złożenia wyjaśnień niezbędnych do prowadzenia egzekucji.

P. K. (1) zgłosił się do kancelarii komornika w dniu 23.01.2012r. okazując posiadane dowody potwierdzające przelewy każdej raty alimentacyjnej oraz złożył pisemne wyjaśnienia. Komornik nie odstąpił od egzekucji. Tego samego dnia komornik zajął ruchomość dłużnika w postaci samochodu marki J. (...) nr rej. (...) o wartości szacunkowej 60.000 zł nakazując P. K. podpisanie protokołu zajęcia auta.

W dniu 27.01.2012r. pełnomocnik P. K. (1) złożył w Sądzie Rejonowym w Świdnicy wniosek o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności wraz z wnioskiem o zabezpieczenie powództwa.

W dniu 31.01.2012r. I. K. (1), posiadając pełnomocnictwo udzielone jej przez K. K. (1) do występowania w jej imieniu w postępowaniu egzekucyjnym przeciwko P. K. (1), stawiała się w kancelarii komornika i po zapoznaniu się z przedłożonymi przez P. K. (1) dokumentami, złożyła oświadczenie twierdząc, że alimenty nie były płacone w okresie wskazanym przez nią we wniosku egzekucyjnym, podtrzymując wniosek o egzekucję w całości i wnosząc o dalsze prowadzenie postępowania egzekucyjnego.

Dowód: zeznania P. K. (1) – k- 71-73, 221-222, 333v.-334v.

częściowo zeznania K. K. (1) - k. 140-144, 187-189, 426v.-427, 495v.-496v.

częściowo wyjaśnienia oskarżonej – k- 578-578v.

zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa – k- 1-2

kserokopia zawiadomienia o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat – k- 4, 335

kserokopia zajęcia wierzytelności – k- 5, 335

kserokopia wezwanie celem złożenia wyjaśnień – k- 6

kserokopia zawiadomienia o wszczęciu egzekucji – k- 7

kserokopia protokołu zajęcia ruchomości – k- 8, 335

kserokopia wyciągu z rachunku bankowego – k- 9

kserokopia wyjaśnień dłużnika – k- 45-46, 335

kserokopia pozwu z dnia 27.01.2012r. – k- 56-61

kserokopia wniosku egzekucyjnego z dnia 29.12.2011r. – k- 101-103

kserokopia protokołu z dnia 31.01.2012r. – k- 335

W toku prowadzonej przeciwko P. K. (1) egzekucji w dniu 01.02.2012r. komornik zajął na koncie należącym do firmy (...) kwotę 20.365,57 zł przekazując następnie w dniu 02.02.2012r. kwotę 18.776,61 zł I. K. (1), zaś tytułem opłaty egzekucyjnej pobrał kwotę 1.502,21 zł. Następnie w dniu 20.02.2012r. zajął na koncie zwrot podatku z Urzędu Skarbowego w kwocie 32.941 zł. Po potrąceniu prowizji komornika w kwocie 4.296,52 zł pozostała kwota tj. 28.643,48 zł została przekazana na konto oskarżonej.

Następnie I. K. (1) rozszerzyła u komornika swój wniosek egzekucyjny wskazując szereg podmiotów tj. banków i firm, z którymi P. K. (1) współpracował. W wyniku tego W. O. zwracał się do banków o zajęcie ewentualnych kont bankowych pokrzywdzonego oraz do współpracujących z pokrzywdzonym firm o wskazanie, czy P. K. (1) posiada w stosunku do nich jakieś wierzytelności.

Dowód: zeznania P. K. (1) – k- 71-73, 221-222, 333v.-334v.

kserokopia zaświadczenia z dnia 04.12.2012r. – k- 335

Postanowieniem o zarządzeniu tymczasowym z dnia 16.02.2012r. w sprawie sygn. akt III Nsm 720/11 Sąd Rejonowy w Świdnicy powierzył P. K. (1) bieżącą pieczę nad małoletnim M. K. przebywającym faktycznie w miejscu zamieszkania pokrzywdzonego.

Postanowieniem z dnia 01.03.2012r. w sprawie sygn. akt III R C 87/12 Sąd Rejonowy w Świdnicy udzielił zabezpieczenia przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. Kmp 2/12 przez Komornika Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków W. O. z wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy IC 2601/07 poczynając od dnia 01.02.2012r. O powyższych orzeczeniach P. K. (1) zawiadomił komornika wnosząc o anulowanie wszystkich czynności zmierzających do wyegzekwowania kwoty dłużnej.

Dowód: zeznania P. K. (1) – k- 71-73, 221-222, 333v.-334v.

kserokopia postanowienia SR w Świdnicy sygn. III Nsm 720/11 – k- 81,335

kserokopia postanowienia SR w Świdnicy sygn. III R C 87/12 – k- 82,335

kserokopia pisma P. K. (1) z dnia 02.03.2012r. – k- 335

W dniu 05.03.2012r. komornik dokonał zajęcia kolejnej kwoty – 27.065,19 zł, w dniu 08.03.2012r. zajął 833 zł, w dniach: 18.04.2012r. i 21.05.2012r. zajął kwoty po 1081 zł i w dniu 02.07.2012r. kwotę 1084,65 zł. Powyższe kwoty nie zostały przekazane oskarżonej. W toku przeprowadzonej egzekucji, na skutek wniosku oskarżonej, komornik wyegzekwował od P. K. (1) łącznie kwotę 84.451,41 zł, z czego kwotę 47.420,09 zł przekazał I. K. (1), zaś saldo depozytu na dzień 04.12.2013r. wynosiło 28.347,44 zł. Opłaty egzekucyjne pobrane przez komornika wyniosły 5.798,73 zł, wydatki – 973,15 zł.

Dowód: zeznania P. K. (1) – k- 71-73, 221-222, 333v.-334v.

kserokopia zaświadczenia z dnia 04.12.2012r. – k- 335

W dniu 16.03.2012r. I. K. (1) złożyła zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez P. K. (1) polegającego na psychicznym znęcaniu się nad K. K. (1) w okresie od października 2011 roku do grudnia 2011 roku. Postanowieniem z dnia 10.12.2012r. sygn. 2 Ds. 507/12 prokurator umorzył śledztwo w przedmiotowej sprawie tj. o czyn z art. 207§1 i 3 kk wobec stwierdzenia braku znamion czynu zabronionego.

Dowód: kserokopia postanowienia o umorzeniu śledztwa sygn. 2 Ds. 507/12 – k- 65- 67 (akta 2 Ds. 507/11)

Wyrokiem z dnia 21.09.2012r. sygn. akt III RC 598/12 Sąd Rejonowy w Świdnicy zasądził od oskarżonej na rzecz małoletniego M. K. alimenty w kwocie po 700 zł miesięcznie, natomiast na rzecz K. K. (1) po 500 zł, płatne do 10-tego dnia każdego miesiąca do rąk ich przedstawiciela ustawowego P. K. (1).

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 21.11.2012r. sygn. III Nsm 720/11 wykonywanie władzy rodzicielskiej nad małoletnim M. K. zostało powierzone ojcu P. K. (1).

Wyrokiem z dnia 24.09.2013r. sygn. akt III RC 87/12 Sąd Rejonowy w Świdnicy pozbawił w części wykonalności wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 24.06.2008r. w sprawie sygn. akt I C 2601/07, zaopatrzony klauzulą wykonalności z dnia 16.07.2008r., zobowiązującą P. K. (1) do łożenia alimentów po 1000 zł na rzecz każdego z dzieci.

Dowód: zeznania P. K. (1) – k- k- 71-73, 221-222, 333v.-334v.

kserokopia wyroku SR w Świdnicy sygn. akt III RC 598/12 – k- 335

kserokopia postanowienia SR w Świdnicy sygn. III Nsm 720/11 – k- 335

kserokopia wyroku SR w Świdnicy sygn. akt III RC 87/12 – k- 335

Po umorzeniu egzekucji w sprawie sygn. (...) komornik zwrócił P. K. (1) kwotę depozytu wraz z odsetkami tj. 28.886 zł oraz kwotę 833 zł tytułem kosztów egzekucyjnych. Kwoty 47.420,09 zł, którą komornik przekazał oskarżonej oraz kwota 5.798,73 zł pobrana tytułem opłat egzekucyjnych, nie zostały zwrócone P. K. (1).

Dowód: zeznania P. K. (1) – k- 333v.-334v.

kserokopia zaświadczenia z dnia 04.12.2012r. – k- 335

W lata 2012 i 2013 przeciwko dłużnikowi I. K. (1) toczyły się 22 postępowania egzekucyjne na podstawie tytułów egzekucyjnych wystawionych w latach 2011-2013. Łączna kwota należności głównych wraz z odsetkami – bez kosztów procesu, adwokackich, poprzedniej egzekucji, klauzuli, opłat egzekucyjnych i wydatków gotówkowych - wynosiła 943.892,46 zł.

Dowód: kserokopie zajęć wierzytelności – k- 335

Intelekt K. K. (1) mieści się w granicach normy, jest zdolna do prawidłowego postrzegania i odtwarzania zdarzeń z przeszłości. Neurotyczna, z zaburzeniami odżywiania, nie ujawnia skłonności do fantazjowania, nie jest osobą szczególnie podatną na sugestię. Była wciągnięta w konflikt jaki istniał między rodzicami. Przez wiele lat pozostawała w przewlekłej sytuacji stresowej przyjmując rolę buforu, co skutkowało głębokimi problemami emocjonalnymi aż do wystąpienia próby samobójczej.

K. K. (1) jest silnie pozytywnie związana z matką, którą postrzega jako osobę skrzywdzoną przez ojca. Nadal istnieją więzi emocjonalne między opiniowaną a ojcem z tym, że wobec niego odczuwa żal, poczucie krzywdy, zawiedzionych nadziei i z tej perspektywy zeznaje.

Dowód: opinia psychologiczna – k- 145-148,

opinia sądowo – psychologiczna – k- 502-504

I. K. (1) ma 39 lat, jest matką dwójki dzieci, rozwiedziona, posiada 50% udziałów w spółce (...) Sp. z o.o. z/s w S., zatrudniona jest na czas nieokreślony na stanowisku dyrektora ds. administracyjnych, otrzymuje wynagrodzenie 1850 zł, choruje na reumatoidalne zapalenie stawów, posiada pozytywną opinię środowiskową, obecnie nie karana sądownie.

Dowód: dane osobo – poznawcze – k- 210,

dane o karalności – k- 201, 525

wywiad środowiskowy – k- 569-570

Oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. W postępowaniu przygotowawczym odmówiła składania wyjaśnień.

Na rozprawie przed Sądem w dniu 14.10.2016r. wyjaśniała, że bardzo żałuje tego co zrobiła, obecnie tak nie postąpiłaby, była w tragicznych okolicznościach życiowych, po operacji kolana, dzieci mieszkały u ojca, nie wiedziały o tym, nie pozwolił im przyjechać do niej. Po kłótni z tatą córka próbowała odebrać sobie życie, oskarżona wtedy wypisała się ze szpitala, córka została też wypisana i przekazana pod jej opiekę z zaleceniem podjęcie wraz z ojcem leczenia. Przyznała, że zaczęło brakować jej wtedy pieniędzy, prosiła i błagała byłego męża, żeby dał jej jakieś pieniądze, bo to jego wina, że nie zaopiekował się dzieckiem. On wyśmiał ją i nie dał ani złotówki, powiedziała mu, że w takiej sytuacji zmusi ją, że będzie musiała w jakikolwiek sposób dostać te pieniądze, bo musi ratować dziecko. Podała, że poinformowała go, że wystąpi w takim razie o alimenty, on stwierdził, że bez wyroku sądu nie da ani grosza. Złożyła wniosek do komornika, dostała pieniądze na konto, opłaciła mieszkanie, prąd, bieżące długi, córka dochodziła do siebie, miała indywidualny tok nauczania, oskarżona kupiła jej jakieś piękne rzeczy, ciuchy, córka zaczęła gotować, więc kupowała jej drogie produkty kulinarne, ukończyła liceum. Oskarżona podała, że związała się z oskarżonym kiedy miała 14 lat, on ją wychowywał i wiedział jak ją zniszczyć i to właśnie zrobił. Rozpoczęła się wtedy też egzekucja mieszkania oskarżonej, była na lekach przeciwbólowych i jej zdaniem nie myślała jasno. Pokrzywdzony jest jej winny bardzo dużo pieniędzy, od 2008 roku toczy się sprawa o podział 3 milionowego majątku, cały majątek jest z mężem, a musiała zająć się dziećmi, wynajmując mieszkanie po rozwodzie, zamknąć firmę, z winy byłego męża, szargał jej opinię w mieście, ośmieszał ją, odstraszał klientów i w 2012 roku musiała zamknąć sklep.

Następnie oskarżona odmówiła odpowiedzi na pytania.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej – k- 204-206, 578-578v.

Sąd zważył:

W ustalonym stanie faktycznym nie ma wątpliwości, że oskarżona dopuściła się przypisanego jej w punkcie I części dyspozytywnej wyroku czynu z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk.

Istotnych ustaleń faktycznych Sąd dokonał głównie na podstawie zeznań pokrzywdzonego P. K. (1) oraz świadków K. D., R. J., M. K. oraz częściowo K. K. (1) i M. L.. Przy ustaleniach faktycznych Sąd uwzględnił również dowody wynikające z dokumentów, w szczególności kserokopii wyciągów z konta Banku (...) użytkowanego przez (...), dokumentów dotyczących postępowań egzekucyjnych, w tym o sygn. (...), orzeczeń sądów, zestawienia dokonanych wpłat sporządzonego przez komornika oraz potwierdzeń wpłat przedłożonych w toku postępowania sądowego przez pokrzywdzonego. Sąd uwzględnił również pozostałe ujawnione na rozprawie dowody z dokumentów, a opisane w stanie faktycznym sprawy. Wymienione dowody tworzą spójną i logiczną całość, wzajemnie się uzupełniają i są niesprzeczne.

Stwierdzić należy, że właściwie każda okoliczność mająca znaczenie w sprawie, o której zeznają przesłuchiwane w/w osoby, znajduje potwierdzenie w dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, których prawdziwość nie budzi wątpliwość i w toku postępowania nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Nie zaszły też żadne okoliczności mogące podważyć autentyczność tych dokumentów, jak i prawdziwość treści w nich zawartych. Wobec tego Sąd uznał te dowody za zgodne z prawdą i dał im wiarę.

Zeznania złożone w sprawie przez pokrzywdzonego P. K. (1) nie budzą żadnych wątpliwości Sądu co do ich zgodności z rzeczywistym przebiegiem wydarzeń, są spójne, logiczne, konsekwentne, znajdują też potwierdzenie w dowodach z dokumentów i jako takie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności.

P. K. (1) opisał okoliczności związane z wykonywaniem przez niego obowiązku alimentacyjnego, opieki na dziećmi, a także związane z egzekucją komorniczą o sygn. (...). Zeznania pokrzywdzonego, w których oświadczył, że regulował zobowiązania alimentacyjne zgodnie z wyrokiem sądu oraz w zgodzie z porozumieniem zawartym z oskarżoną co do okresu, w którym dzieci przebywały pod jego wyłączną opieką i na jego utrzymaniu, oraz pomagał swoim małoletnim dzieciom, zostały potwierdzone zeznaniami innych świadków oraz dokumentacją obrazującą systematyczne wpłaty rat alimentacyjnych. Brak w sprawie jakichkolwiek dowodów przeciwnych na powyższe okoliczności i dowodów takich oskarżona w toku postępowania nie przedstawiła. Pokrzywdzony przyznał, iż od 06.01.2009r. do sierpnia 2009 roku nie wpłacał alimentów na rzecz K. K. (1), jednakże wskazał, iż przyczyną takiego stanu rzeczy było pozostawianie córki K. pod jego opieką. Nadto zeznał, że nie płacił alimentów zarówno na M. jak i na K. od dnia 18.09.2011r. tj. od dnia, kiedy dzieci zamieszkały razem z nim. Jednakże gdy K. K. (1) wyprowadziła się od niego w grudniu 2011 roku, od stycznia 2012 roku wznowił płacenie rat alimentacyjnych na jej rzecz. P. K. (1) w sposób rzeczowy i konsekwentny przedstawiał okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, tworzą one logiczny ciąg zdarzeń i jako takie nie budzą wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności.

Okoliczności wskazywane przez P. K. (1) znajdują potwierdzenie w zeznaniach R. J., który przyznał iż „P. od samego początku płacił te alimenty”. Nadto dodał, że „gdyby nie płacił to na pewno dzieci by mi o tym powiedziały, a na pewno I. by mi powiedziała o tym, na pewno by poszła z tym do Sądu od razu po pierwszym miesiącu nie zapłaconym, jestem tego pewien bo ja ją znam, ale on płacił alimenty”. Potwierdził, że w pewnych okresach dzieci mieszkaly z pokrzywdzonym. Zeznał także, że nic mu nie wiadomo o tym, by pieniądze płacone przez pokrzywdzonego były zapłatą za korzystanie z piaskowni. Co istotne wskazać należy, że świadek jest ojcem oskarżonej, więc, jak wskazuje doświadczenie życiowe, powinien się o niej wypowiadać stawiając ją w korzystnym świetle. Zeznania R. J. odbiegają od powyższych często spotykanych usiłowań uwolnienia członków rodziny od odpowiedzialności za popełnione przestępstwo, są szczere, choć dotyczą dość bolesnych dla świadka okoliczności (niechęć oskarżonej do świadka, wieloletni konflikt). Nie sposób jednak przyjąć, że świadek usiłuje bezpodstawnie obciążyć swoimi zeznaniami oskarżoną, gdyż korespondują one i znajdują potwierdzenie nie tylko w treści zeznań P. K., ale także w dokumentach dotyczących płacenia rat alimentacyjnych przez pokrzywdzonego. Z tych też względów zeznania tego świadka w ocenie Sądu polegają na prawdzie i nie sposób w jakiegokolwiek części ten przekaz zakwestionować.

M. K. – syn pokrzywdzonego i oskarżonej - również potwierdził w swoich zeznaniach, że P. K. (1) regularnie wywiązywał się ze swojego zobowiązania alimentacyjnego i wskazał, że dowiedział się o tym bezpośrednio od oskarżonej, która mówiła, że „mamy pieniądze z alimentów”. Pieniądze te wpływały na konto. Świadek zeznał także, że posiada wiedzę o tym, że oskarżona zażądała zwrotu już zapłaconych alimentów i komornik wyegzekwował je od pokrzywdzonego. Co istotne świadek zeznał, iż I. K. (1) nigdy nie wspominała, aby miała z pokrzywdzonym jakiegokolwiek inne rozliczenia. Sąd nie znalazł powodu, dla którego miałby odmówić wiarygodności powyższym zeznaniom M. K..

Sąd nie podważył także zeznań K. D., który zna strony postępowania od wielu lat. Z ich treści wynika, że świadkowi nie było wiadome nic o tym, aby pokrzywdzony miał płacić I. K. (1) kwotę 2000 zł za możliwość wydobycia piasku na wyrobisku w G.. Natomiast od pokrzywdzonego wiedział, że ten regularnie płacił alimenty na rzecz dzieci.

Sąd dał również wiarę zeznaniom świadka M. L., matki I. K. (1) w części, w której przyznała ona, że oskarżona skierowała wniosek do komornika o już zapłacone alimenty. Świadek przyznała także, że oskarżona wykorzystwała pieniądze wyegzekwowane od komornika, bo była wtedy bez środków do życia, nie miała pieniędzy. Oskarżona mówiła świadkowi, że chciała dodatkowo 20.000 zł. W ten sposób tą częścią swoich zeznań M. L. potwierdziła przebieg zdarzeń przedstawiony przez pokrzywdzonego.

W pozostałym natomiast zakresie zeznania M. L., polegające w przeważającej mierze na przedstawianiu oskarżonej w jak najkorzystniejszym świetle oraz jak najmniej korzystnym pokrzywdzonego, jako mało przekonujące i do tego nacechowane aż nazbyt widoczną chęcią poprawy sytuacji I. K. (1), ponadto nie dotyczące meritum i niezawierające żadnych istotnych dla sprawy informacji, Sąd uznał za niewiarygodne.

Zeznania córki pokrzywdzonego i oskarżonej – K. K. (1) - w świetle opinii psychologicznej sporządzonej przez biegłą psycholog, w której wskazuje ona, iż świadek zeznaje z perspektywy poczucia krzywdy i zawiedzionych nadziei ze strony pokrzywdzonego, w ocenie Sądu są wiarygodne tylko w zakresie, w którym przyznaje ona, że pokrzywdzony wpłacał alimenty oraz przyznaje, że podpisała pełnomocnictwo dla oskarżonej do działania w jej imieniu. Natomiast pozostałe twierdzenia tego świadka, pozostające w sprzeczności z zebrany materiał dowodowy, w których wskazuje, że P. K. (1) zarzucał jej i bratu, że go okradli, że właściwie to nigdy im nie pomagał, że zmuszał ich do złożenia zeznań, groził, namawiał, by złożyli zeznania na jego korzyść, na wiarę nie zasługują. Dawka emocjonalna zeznań K. K. (1) jest dość znaczna, jednakże w przeważającej części jej zeznania nie dotyczą okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy i nie przyczyniają się do tego. Świadek, obecnie związana uczuciowo z oskarżoną, przedstawia pokrzywdzonego w niekorzystnym świetle obarczając go winą za niepowodzenia swoje i oskarżonej. Stanowczo jednak podkreślić należy, że przedmiotem niniejszego postępowania nie są stosunki, doznania i przeżycia K. K. (1) związane z jej sytuacją rodzinną, relacjami z ojcem, chorobą i stanem emocjonalnym, czy też postępowanie o czyn z art. 207§1, 3 kk, lecz przestępstwo z art. 286§1 kk, zarzucane I. K. (1). Stąd też Sąd nie kwestionując powyższych zeznań K. K. (1), stwierdza, że poruszane w nich przez K. K. w/w kwestie nie mają znaczenia dla odpowiedzialności karnej jej matki.

W konsekwencji powyższej oceny materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonej pozostającym w sprzeczności z uznanymi za wiarygodne zeznaniami wskazanych świadków oraz dowodami z dokumentów opisanych w stanie faktycznym uzasadnienia. W ich świetle kwestionowanie odpowiedzialność w zakresie zarzucanego oskarżonej przestępstwa stanowi realizację przyjętej przez I. K. linii obrony. Choć w wyjaśnieniach złożonych w dniu 14.10.2016r. oskarżona wykazała pewną refleksję, to wyrażony przez nią żal i skrucha oraz dalsza treść jej wyjaśnień przedstawiająca pokrzywdzonego w jak najniekorzystniejszym świetle, nie przekonują Sąd o szczerości i prawdziwości powyższych twierdzeń oskarżonej. Nasuwa się przy tym nieodparte wrażenie, że treść złożonych przez I. K. wyjaśnień, na tym etapie postępowania, ma na celu wywarcie pozytywnego wrażenia na Sądzie, umniejszenie jej winy przez przedstawienie siebie w roli ofiary bezdusznego byłego męża oraz uwolnienie się w ten sposób od odpowiedzialności za popełnione przestępstwo.

Już tylko na marginesie wskazać należy na zastanawiający fakt dotyczący czasu złożenia przez oskarżoną wniosku o wszczęcie przeciwko P. K. (1) egzekucji z tytułu rzekomo zaległych alimentów. Skoro pokrzywdzony miał ich nie płacić, to z jakiego powodu oskarżona czekała prawie 2 lata od wymagalności pierwszej, rzekomo nie wpłaconej kwoty alimentów? Przelewy wykonywane przez pokrzywdzonego wpływały na konto wskazane przez oskarżoną do tego rodzaju rozliczeń i były prawidłowo opisane. Nie było więc wątpliwości, z jakiego tytułu wpłaty są dokonywane. Sąd w pełni podziela tutaj ocenę zachowania i motywów działania oskarżonej, wyrażoną w uzasadnieniu postanowienia Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 01.03.2012r. sygn. III R C 87/12, w którym tenże sąd stwierdził, że: „Złożenie wniosku o egzekucję komorniczą, przy świadomości zaspokojenia w przeważającej części obowiązku alimentacyjnego powoda nosi wszelkie znamiona działania odwetowego za jego inicjatywę zmiany rozstrzygnięcia o władzy rodzicielskiej, podjętą, jak wynika z ustalonych dotychczas okoliczności w sprawie I. N. niezrównoważonego postępowania wierzycielki.”

Oskarżona twierdziła też, że złożyła wniosek o wszczęcie egzekucji bo potrzebowała pieniędzy, a znajdowała się wówczas w ciężkiej sytuacji materialnej. Być może, lecz nie bez znaczenia na jej ówczesną sytuację finansową pozostawały niewątpliwie liczne długi oskarżonej i prowadzone postępowania przez wierzycieli w celu wyegzekwowania swoich należności.

Za w pełni wiarygodny materiał dowodowy Sąd uznał opinie sporządzone przez biegłego psychologa J. O.. Ich autentyczność, wiarygodność i wartość dowodowa nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Poddając merytorycznej analizie zasadność postawionego I. K. (1) zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 286§1 kk wskazać należy, że istotą tego czynu jest posłużenie się fałszem jako czynnikiem sprawczym, który ma doprowadzić pokrzywdzonego do podjęcia niekorzystnej decyzji majątkowej. Sformułowanie znamion strony przedmiotowej

przestępstwa oszustwa wskazuje na to, że dla bytu tego przestępstwa wymagane jest wprowadzenie w błąd albo wyzyskanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz doprowadzenie tymi sposobami innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem. Natomiast z punktu widzenia strony podmiotowej przypisanie czynu z art. 286§1 kk wymaga wykazania, że oskarżony działał wyłącznie z zamiarem bezpośrednim, szczególnie zabarwionym, obejmującym zarówno cel (osiągnięcia korzyści majątkowej), jak i sposób działania (wprowadzenia w błąd albo wykorzystanie błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania) (por. wyrok SN z dnia 16.01.1980r., V KRN 317/79, wyrok SA w Lublinie z dnia 21.02.1997r., II AKa 4/97).

Nie ulega wątpliwości, że P. K. (1) został doprowadzony do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, bowiem I. K. (1) wprowadziła Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Krzyków w błąd co do wykonywania przez P. K. orzeczenia zawartego w wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 24.06.2008r. sygn. akt I C 2601/07 w zakresie obowiązku alimentacyjnego na rzecz dzieci K. K. (1) i M. K. w wysokości po 1000 zł na każde dziecko, płatne do rąk I. K. w terminie do 10-tego dnia każdego miesiąca, w wyniku czego komornik wszczął wobec P. K. postępowanie egzekucyjne, skutkujące zajęciem należności w łącznej wysokości 84.451,41 zł, ustalonej jednak na podstawie informacji samego komornika. Oskarżona swoim zachowaniem, mając pełną świadomość, iż obowiązek alimentacyjny był w sposób właściwy zaspokajany przez P. K. (1), składając wniosek o egzekucję komorniczą, w wyniku której osiągnęła korzyść majątkową, doprowadzając pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem, wypełniła znamiona czynu z art. 286§1 kk, a jej wina jest oczywista.

W tym też zakresie Sąd dokonał stosownej korekty opisu czynu zarzucanego oskarżonej - w zakresie czasookresu jej działania (od dnia wpływu wniosku o egzekucję do komornika do dnia ostatnia czynności komornika polegającej na zajęciu kwoty 1.084,65 zł, tj. od dnia 11.01.2012r. do dnia 02.07.2012r.) oraz wysokości wyegzekwowanej łącznie kwoty (84.451,41 zł), a tym samym wysokości szkody poniesionej przez P. K. (1).

Uzasadnione było również przyjęcie do kwalifikacji prawnej tego czynu art. 12 kk z uwagi na sposób działania oskarżonej (złożenie wniosku, jego podtrzymanie), a także działania komornika w określonym czasookresie, a więc niewielkie odstępy czasowe poszczególnych czynności oraz działanie oskarżonej w wykonaniu z góry powziętego zamiaru.

Rozważając nad wymiarem kary Sąd miał na uwadze wskazania zawarte w art. 53 kk, limitujące wymiar kary stopniem winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonej oraz celami wychowawczymi i prewencyjnymi, jakie ma zrealizować wymierzona kara. Okolicznością obciążającą oskarżoną w tym przypadku jest sposób popełnienia przestępstwa i jej zachowanie nacechowane wyrachowaniem. Całość okoliczności sprawy nie pozostawia wątpliwości co do tego, że oskarżona działała z pełną premedytacją, zmierzając do uzyskania korzyści majątkowej kosztem pokrzywdzonego, z którym od wielu lat pozostaje w konflikcie. Motywacja, jaką kierowała się oskarżona, zasługuje więc na potępienie. Oskarżoną obciąża także brak skruchy i krytycyzmu co do swojego czynu. Wyrażony w wyjaśnieniach żal, po ponad dwóch latach procesu, nie został potraktowany przez Sąd jako szczerzy. Okolicznością przemawiającą na niekorzyść oskarżonej jest również brak zaspokojenia pokrzywdzonego, co na gruncie prawa karnego sprowadza się do konstatacji, że skutki przestępstwa nadal nie zostały usunięte, a oskarżona nie przejawiała i nie przejawia żadnej inicjatywy, by to uczynić. Ustalone w sprawie zachowanie oskarżonej świadczy o braku poszanowania dla cudzych dóbr i praw oraz obowiązującego porządku prawnego.

Sąd uwzględnił natomiast jako okoliczność łagodzącą po stronie I. K. (1) fakt obecnej niekaralności, a także pozytywny wynik przeprowadzonego wywiadu środowiskowego, choć jest to postawa i zachowanie, które nie powinno być niczym niezwykłym, a winno cechować każdego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd w punkcie I części dyspozytywnej wyroku wymierzył oskarżonej karę roku pozbawienia wolności, przychylając się tym samym do stanowiska oskarżyciela publicznego w tym zakresie. Zdaniem Sądu kara w powyższym wymiarze jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonej, który jest znaczny, i będzie w wystarczającym stopniu dolegliwa, a jednocześnie taki wymiar kary jest wystarczający i konieczny dla

osiągnięcia jej celów, przede wszystkim zapobiegawczych i wychowawczych, szczególnie w zakresie zapobieżenia powrotowi oskarżonej na drogę przestępstwa oraz ukształtowania u niej postawy życiowej zgodnej z obowiązującym porządkiem prawnym.

Sąd uznał jednocześnie za możliwe i zasadne skorzystanie wobec oskarżonej z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Za takim stanowiskiem przemawia możliwość postawienia wobec I. K. pozytywnej prognozy kryminologicznej oraz przekonanie, że oskarżona nie powróci na drogę przestępstwa. W ocenie Sądu warunki osobiste oskarżonej przemawiają za przyjęciem, że groźba zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności w 3-letnim okresie próby skutecznie powstrzyma oskarżoną przed podejmowaniem kolejnych zachowań sprzecznych z normami prawnymi (punkt II części dyspozytywnej wyroku).

Stwierdzić należy, że wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego z dnia 05.07.2016r. został złożony po terminie. Zgodnie z treścią art. 49a kpk (w jego obecnym brzmieniu) pokrzywdzony może aż do zamknięcia przewodu sądowego na rozprawie głównej złożyć wniosek, o którym mowa w art. 46§1 kodeksu karnego. Uprawnienie powyższe doznaje jednak ograniczenia w sytuacji uprzedniego tj. przed dniem 01.07.2015r. przesłuchania pokrzywdzonego w postępowaniu sądowym. Wówczas termin do złożenia przedmiotowego wniosku został ograniczony do czasu złożenia zeznań na rozprawie. P. K. (1) został zaś przesłuchany na rozprawie przed Sądem w dniu 14.10.2014r., a więc wówczas upłynął termin do złożenia przez niego wniosku o orzeczenie naprawienia szkody na podstawie art. 46§1 kk.

Z tych samych względów niemożliwym było orzeczenie wnioskowanej przez pokrzywdzonego nawiązki, która jest przecież nierozzerwalnie związana z prawidłowym tj. terminowym, złożeniem wniosku z art. 46§1 kk i orzekana jest w sytuacji niemożności ustalenia wysokości szkody poniesionej przez pokrzywdzonego. Nawiązka z art. 46§2 kk jest de facto zryczałtowanym odszkodowaniem, a podstawą jej orzekania zamiast obowiązku naprawienia szkody mogą być przykładowo nieprzezwyciężalne trudności w dowodzeniu wysokości szkody. W pierwotnym ujęciu kodeksowym artykułu 46§2 kk i wskazana tam nawiązka to właśnie zadośćuczynienie za ciężki uszczerbek na zdrowiu, naruszenie czynności narządu ciała, rozstrój zdrowia lub doznana krzywda (zob.: Komentarz do art. 46 kodeksu karnego, N. Kłaczyńska,; P. Kozłowska – Kalisz; A. Marek, Lex Omega). Pełnomocnik pokrzywdzonego nie wskazał wprawdzie podstawy prawnej nawiązki, której orzeczenia się domagał, lecz domniemywać należy, iż chodziło właśnie o nawiązkę z art. 46§2 kk (treść wniosku pełnomocnika z dnia 05.07.2016r.)

Sąd uznał jednak za konieczne orzeczenie na podstawie art. 46§1 kk z urzędu obowiązku naprawienia przez oskarżoną wyrządzonej szkody w części przez zapłatę na rzecz P. K. kwoty 54.732,74 zł. Podstawą ustalenia tejże kwoty była różnica pomiędzy wysokością wyegzekwowanej łącznej kwoty od pokrzywdzonego i sumą kwot zwróconych pokrzywdzonemu przez komornika (84.451,41 zł-(28.886,67 zł+832 zł)=54.732,74 zł). Oskarżona dotychczas nie podjęła żadnych działań w celu naprawienia szkody wyrządzonej swoim działaniem, nie przejawiała ku temu także żadnej chęci, a na pewno nie podniosła takiej w toku prowadzonego postępowania karnego, dlatego orzeczenie w tym zakresie znalazło się w punkcie III części dyspozytywnej wyroku.

Sąd w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwotę 3000 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez pokrzywdzonego kosztów zastępstwa procesowego. Zgodnie z treścią art. 627 kpk od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza (...) wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Stosownie do unormowania z art. 616 kpk do kosztów procesu należą też uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Podstawę zaś ustalenia ich wysokości stanowią przepisy Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w tym w §2 oraz §14 ust. 1 i 2 pkt 3 i §16. Wysokość przyznanych oskarżycielowi posiłkowemu kosztów ustalona została zgodnie z treścią §2 ust. 1 i 2 cyt. rozporządzenia z uwzględnieniem nakładu pracy pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia oraz charakter sprawy (zob. postanowienie SN z dnia 23.03.2011r., sygn. akt I KZP 1/11). Ustęp 2 rozporządzenia odsyła wprost do stawek minimalnych określonych w rozdziałach 3-5 rozporządzenia wskazując, iż opłata ta nie może więc być wyższa niż sześciokrotna stawka minimalna (...). W §14 (rozdział 4) określono wysokość stawek minimalnych wskazując m. in., iż stawka minimalna za obronę przed sądem

rejonowym w postępowaniu szczególnym wynosi 360 złotych. Zaś zgodnie z §16 cyt. rozporządzenia w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%. Stosowanie tego paragrafu nie zostało w żaden sposób wyłączone. Biorąc pod uwagę fakt, że poza pierwszą rozprawą w sprawie było dziewięć odroczeń, wobec czego wnioskowana, a zasądzona przez Sąd, należna w każdej mierze i uzasadniona nakładem pracy pełnomocnika kwota kosztów zastępstwa procesowego nie przekracza sześciokrotności stawki minimalnej, o której mowa w §2 ust. 2 rozporządzenia.

W czasie orzekania przez Sąd, w związku z nowelizacją ustawy Kodeks karny z dniem 01.07.2015r., koniecznym było ustalenie i zastosowanie - zgodnie z treścią art. 4 kk - ustawy względniejszej dla sprawcy. Wskazać należy, iż zarówno brzmienie przepisów art. 286§1 kk jak również 12 kk i zasady w nim określone nie uległy zmianie. Nie zmieniło się również zagrożenie karą przewidziane w art. 286§1 kk. Natomiast zmianie uległy zasady oraz podstawy skorzystania z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary określone w art. 69 kk i 70 kk, a także treść i zasady z art. 46 kk. Porównując całokształt powyższych uregulowań obowiązujących w tym zakresie w czasie popełnienia przez oskarżoną przestępstwa oraz w czasie orzekania przez Sąd wskazać należy, iż przepisami względniejszymi dla oskarżonej są przepisy obowiązujące poprzednio (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r.), choć przepisy w brzmieniu obowiązującym obecnie tj. na dzień 01.07.2015r. pozwalają na określenie krótszego okresu próby (pod roku do lat 3). Natomiast pozostałe instytucje związane z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, w tym w szczególności treść art. 72§1 kk, obligatoryjność orzeczenia obowiązku probacyjnego w niniejszej sprawie, są mniej korzystne dla oskarżonej. Treść art. 46 kk w brzmieniu poprzednio obowiązującym niewątpliwie stwarza dla oskarżonej korzystniejszą sytuację prawną, gdyż obecnie przy orzekaniu obowiązku naprawienia szkody na podstawie tego przepisu stosuje się odpowiednio przepisy prawa cywilnego ze wszystkimi tego kodeksowymi konsekwencjami (w tym również w zakresie odsetek).

Dlatego też Sąd zastosował wobec I. K. (1) w/w przepisy w ich poprzednim brzmieniu, konsekwentnie przyjmując konieczność stosowania wobec tej samej oskarżonej przepisów jednej ustawy karnej.

Na podstawie art. 626§1 kpk w zw. z art. 627 kpk Sąd w punkcie V części dyspozytywnej wyroku orzekł o kosztach sądowych zasądzając je w całości od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa, jednocześnie wymierzając oskarżonej opłatę na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych uznając, iż uiszczenie powyższych kosztów i opłaty przez oskarżoną nie będzie dla niej stanowiło zbytnej dolegliwości, oskarżona wszak pracuje i osiąga dochody.